

จ.ณ

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ใจนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว
ของ
พระเอก

จี้จิง 纪婴
เขียน

หยกน้ำแข็ง
แปล

115014 ดิจิทัลจากห้องสมุด

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน บทลิตให้ป็นนางร้าย แต่เ็น
กลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอก 2 พร้อมพาทุกท่านกลับเข้าสู่
เรื่องราวของเหล่าศิษย์สำนักกระบี่เสวียนชวี่อีกครั้งแล้วละ เล่มที่ผ่านมา
เชื่อว่าคงเรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากทุกท่านไปไม่น้อย แต่ขอ
รับรองว่าเล่มนี้จะเฮฮายิ่งกว่าเดิมแน่นอนค่ะ!

หลังสิ้นสุดการประลองในเสวียนชวี่ นิ่งนึ่งและเหล่า
ศิษย์พี่ศิษย์น้องจำต้องลงเขาเพื่อออกไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์ โดยมี
เมืองเจียหลานที่จมอยู่ใต้ทะเลสาบเป็นจุดหมายปลายทาง

ทว่าเมืองแห่งนี้กลับซ่อนความลับที่เกี่ยวพันถึงเผ่ามารซึ่งหาย
สาบสูญไปเนิ่นนาน รอให้กลุ่มของนิ่งนึ่งเข้าไปค้นหา ยิ่งไปกว่านั้น
การลงเขารั้งนี้ยังเป็นจุดเริ่มต้นของสายสัมพันธ์ที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น
ระหว่างนิ่งนึ่งกับเผ่าจื่ออย่างไม่รู้ตัว

มาติดตามไปพร้อมกันต่อ นะคะ ว่าการเดินทางครั้งนี้จะพา
แต่ละคนไปพบกับอะไรบ้าง

๐๕๗

24

“เมืองเจียหลาน...”

เฮ่อจื่อโจวเดินไปบนถนนอย่างเบื่อหน่าย เขาอ่านหนังสือมอบหมายภารกิจคร่ำๆ อีกครั้ง ก็อดสงสัยจากใจจริงไม่ได้ จึงเอ่ยถามว่า “มีเมืองสร้างอยู่ใต้ทะเลสาบจริงหรือ”

ชื่อจุนผู้ฟังพาไม่ได้มักจะหายตัวไปไม่เคยเห็นแม้แต่เงา บรรดาศิษย์ของเขาจึงกลายเป็นเด็กที่ถูกทิ้งให้อยู่กันตามลำพังไร้ที่พึ่ง

เมื่อเหล่าผู้อาวุโสท่านอื่นเห็นเช่นนั้นแล้วก็ทนไม่ไหว ต่างมักให้ความช่วยเหลือทั้งอย่างเปิดเผยและลับๆ อยู่เสมอ ครั้งนี้เทียนเซียนจื่อได้รับการกิจลงจากเขา จึงพาพวกเขาลงมาด้วยเพื่อเปิดหูเปิดตา

ทุกครั้งที่พบเฮ่อจื่อโจว เทียนเซียนจื่อมักจะพูดเหน็บแนมอยู่เสมอ ทว่าในบรรดาศิษย์ทั้งหมดของหลี่วู่เซิง คนที่เขาชื่นชอบมากที่สุดกลับเป็นเฮ่อจื่อโจว นิสัยปากร้ายใจดีของเขาเหมือนในตำราเรียนไม่มีผิดเพี้ยน

เวลานี้เฮ่อจื่อโจวเดินอยู่ในป่ากับหนิงหนิง เจิ้งเว่ยจี และเฉยจี้ตันไม้ที่ไม่เคยผ่านการตัดแต่งหนาที่บดทอนเงามืดสลัว

หนิงหนิงเล่นพู่กระบี๋ในมือ พลังตอบรับคำด้วยท่าที่สนใจอย่างนึกสนุกว่า “ดูเหมือนทั้งเมืองจะถูกน้ำท่วมจนจมหายไปเมื่อ

สามร้อยปีก่อน”

เธอหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวเสริมว่า “แต่สิ่งที่ซ้ำให้
ความสนใจมากกว่าคือ เมืองโบราณที่จมอยู่ใต้น้ำเช่นนั้น เหตุใด
ชาวบ้านธรรมดาเข้าไปแล้วถึงยังหายใจได้ตามปกติ”

ตามกฎหมายของสำนักกระบี่เสวียนชวี ศิษย์ที่บรรลุนิเวศจิต
ขั้นต้นแล้ว จะได้รับอนุญาตให้ลงจากเขาออกไปหาประสบการณ์ปราบ
ปีศาจ

แม้ทุกวันนี้เผ่ามารจะเก็บตัวเงียบ แต่ก็ยังมีปีศาจจำนวนไม่น้อย
ที่ยังก่อความวุ่นวายอยู่ในโลกมนุษย์ บางตนออกอาละวาดอย่างเปิดเผย
บางตนเร้นกายหลบซ่อนเพื่อพินทุพลัง ทว่าบางครั้งก็ออกมาก่อเรื่อง
ทำให้ชาวบ้านอยู่อย่างไม่เป็นสุข

เช่นเดียวกับเมืองเจียหลานที่พวกเธอกำลังจะเข้าไป

เมืองเจียหลานจมลงสู่ก้นทะเลสาบตั้งแต่สามร้อยปีก่อน และ
นับแต่นั้นก็หายสาบสูญ ไม่มีผู้ใดพบเห็นอีก

แต่ไม่กี่วันก่อนมีคนหาพินผ่านมานี่ และพลัดตกลงไปใน
ทะเลสาบ เดิมที่เขาคิดว่าชีวิตของตนคงจะจบสิ้นแล้ว ทว่าหลังจาก
ตกลงไปในทะเลสาบที่เย็นจัดเหมือนน้ำแข็ง กลับรู้สึกว่าร่างกายของตน
เบาลงอย่างประหลาด และแรงกดทับจากน้ำก็หายไปทันที

ที่แท้ใต้ทะเลสาบแห่งนี้มีเมืองโบราณตั้งตระหง่านอยู่ และยังมี
ปราการล่องหนที่คอยกั้นน้ำทะเลสาบออกจากเมืองโบราณ ทำให้
ตัวเมืองมีสภาพไม่ต่างจากอยู่บนบก ต่อให้เขาจมลงไปถึงก้นทะเลสาบ
เขาก็ยังสามารถหายใจได้

คนหาพินถึงกับตกตะลึง ความหวาดกลัวพลักดันให้เกิดแรง
ปรารถนาเอาชีวิตรอดอย่างรุนแรง โชคยังดีที่มีส่วนหนึ่งของร่างกาย

ไม่จมลงไปใต้น้ำ เขาจึงรีบตะเกียกตะกายว่ายกลับขึ้นฝั่ง

หากผู้คนที่ล้นน้ำต้องพยายามตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำ แต่ผู้ที่หันตาบิตเบี้ยวอย่างเขากลับพุ่งตัวว่ายหนีเมืองใต้น้ำ คาดว่าคงมีเขาเป็นคนแรก

สุดท้ายคนหาพินว้ายทำสุนัขกลับขึ้นฝั่งได้สำเร็จ และกลับบ้านไปเล่าเรื่องเหลือเชื่อให้ภรรยาฟัง

ทว่าเรื่องราวยังไม่ทันแพร่กระจายไปถึงปากชาวบ้านทั้งหมู่บ้าน ก็เกิดเรื่องราวประหลาดขึ้นเสียก่อน

ผู้คนในเมืองเริ่มมีพฤติกรรมผิดปกติทีละคน รวบรวมกลายเป็นซากศพไร้สติ ไม่อาจคิดหรือรับรู้อะไรได้อีก นอกจากทำร้ายผู้อื่นแบบไม่เลือกหน้า

เมื่อพวกเขาเชิญนักพรตมาตรวจดู ก็พบว่าสามจิตเจตวิญญาน¹ สูญหาย ไม่มีใครรู้ว่าวิญญานดั้งเดิมถูกขโมยไปตั้งแต่เมื่อไร

“จะต้องมีปีศาจซ่อนอยู่ใต้น้ำเป็นแน่” เจ้าเวณิศาเคราะห้อย่างใจเย็น “ไม่เพียงหลบซ่อนจากสายตาผู้คนได้ แต่ยังเดินทางมายังเมืองนอกป่าเพื่อดูดกลืนวิญญานมนุษย์ได้ตลอดเวลา เท่ากับขว้างหินก้อนเดียวได้นกถึงสองตัว”

เยื่อจื่อโจวผงกศีรษะ รีบประจบประแจงอย่างไม่อายว่า “สมกับเป็นศิษย์พี่หญิง! ข้าได้ยืนยันว่าศิษย์พี่เจ้าลงเขาไปปราบปีศาจเป็นประจำจะต้องมีประสบการณ์โชกโชนแน่นอน”

¹ เป็นความเชื่อในลัทธิเต๋า อธิบายว่า วิญญานมนุษย์มีสองส่วน คือ ‘หุน (魂)’ หรือ วิญญานจิต ซึ่งเป็นด้านสูงส่งและเชื่อมกับสวรรค์ กับ ‘พั่ว (魄)’ หรือวิญญานกาย ที่สัมพันธ์กับอารมณ์และร่างกาย เมื่อคนตาย สามจิตจะกลับสู่สวรรค์หรือเวียนว่ายเกิดใหม่ ส่วนเจตวิญญาน ได้แก่ รัก โลภ โกรธ หลง เกรี้ยว กลัว ดีใจ จะสลายไปพร้อมกับร่างกาย

เจิ้งเวยฉีชำเลื่องมอเงาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

นางเป็นคณางดงามมาตั้งแต่กำเนิด คิ้วตาชัดเจนสง่างามราวกับ
ขุนเขาไกล เวลานั้นนางสวมใส่ชุดบุรุษ ยิ่งเผยให้เห็นถึงความสง่าผ่าเผย
ที่ทำให้ผู้คนไม่อาจจะสายตาได้

แต่เพียงแค่ชั่วพริบตา คณางมกลับสบถว่า “น่ารำคาญจริงๆ
ถ้าไม่ต้องหนีการบ้านของสำนักศึกษา ผู้ใดเล่าอยากจะออกจากสำนัก
ไปประหลาดร้อนข้างนอก สอบแล้วสอบอีก จะสอบบ้าอะไรกันนักหนา!
แค่เห็นผู้อาวุโสพวกนั้น ข้าก็ปวดหัวแล้ว ข้าแค้นนอนหลับในห้องเรียน
มันผิดที่ได้!”

สตรีที่งดงามขนาดนี้...เหตุใดถึงปากร้ายนัก

เจิ้งเวยฉีจัดอยู่ในกลุ่มเรียนไม่ได้เรื่อง ข้ายังยำแย่มากๆ
เหมือนนักเรียนวัยกลางคนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยช้าแล้วช้าเล่าเป็น
เวลาหลายปี จิตวิญญาณแห่งความพยายามอันน่าสรรเสริญนี้ ทำให้
เฮ่อจื่อโจ้วผู้ร่วมชะตากรรมสะท้อนใจ

เขาถอนหายใจและพูดอย่างจริงจังว่า “มิใช่ความผิดของพวกเรา
หรอก! ทุกคนต่างรู้ว่าเหตุใดจึงต้องเรียน ก็เพราะสำนักศึกษา
คือจุดเริ่มต้นของความฝัน”

“ว้าจ๋าเฉียบคม!” หินหนึ่งผกคีรีระ “หนึ่งคาบยาวนานเหมือน
หกคาบ พลังชีวิตเหลือน้อยยังถูกยึดเวลาเรียนออกไปอีกหนึ่งคาบ
เด็กที่เคยเข้าเรียนล้วนหลังน้ำตากันทุกคน”

เจิ้งเวยฉีมีอารมณ์ร่วม “ความสุขของคนเพียงคนเดียวคือ
ความอ้างว้างของคนทั้งกลุ่ม”

เฮ่อจื่อโจ้วเข้าร่วมกลุ่มอย่างรู้ใจ “มอบความฝันให้แก่ข้า
แต่ไม่นานกลับถูกปลุกให้ตื่น เมื่อหลับตาแล้วลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง

หนึ่งวันก็ผ่านไป”

เมื่อเห็นว่าภารกิจปราบปีศาจกลายเป็นเวทีปรับทุกข์ของเด็กเรียนไม่ดี เผยจิ้มมองพวกเขาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เผลอเหม้มริมฝีปากเล็กน้อย แต่พอเผลอไปสบตากับหนึ่งหนึ่ง เขาก็รีบกลืนน้ำลายเบาๆ “กังวลอะไรกัน”

หนึ่งหนึ่งหัวเราะ “ไม่มีใครบังคับให้ศิษย์น้องเล็กพูดหรือก้าเข้าเคยได้ยินว่าเมื่อก่อนเจ้าครองที่หนึ่งอยู่คนเดียวในสำนักศึกษา”

ในเรื่องเรื่องต้นฉบับ เจ้าของร่างเดิมฝากตัวเข้าสำนักปีเดียวกับเผยจี้ แม้ศิษย์ในกับศิษย์นอกสำนักจะไม่ได้เข้าเรียนด้วยกัน แต่ที่หนึ่งหนึ่งรู้เรื่องผลการเรียนของเผยจี้ ก็เป็นเพราะในนิยายมีการกล่าวถึงอยู่บ้าง

ศิษย์นอกสำนักก็มีคนหลากหลายประเภท รวมตัวกันเป็นสามลัทธิ แก้วกระแสด² ที่มาจากทั่วทุกสารทิศ การที่เผยจี้เรียนได้ที่หนึ่งทุกปีท่ามกลางคนจำนวนมากมายเช่นนั้น ย่อมมิใช่เรื่องง่าย

ครั้นได้ยินเสียง เผยจี้ถึงกับอึ้งงัน ก่อนเบนสายตาไปทางอื่นเล็กน้อย ขนตาวาวภายใต้แสงอาทิตย์สิ้นไหวเบาๆ ปิดบังความมืดหม่นในดวงตา “ผู้ศิษย์พี่หญิงเล็กไม่ได้หอรอกขอรับ”

เงืองเริ่มส่งเสียงอะอะขึ้นมา “นางรู้ผลการเรียนของเจ้าได้อย่างไร

² หมายถึง ผู้คนจากทุกชนชั้นและทุกอาชีพในสังคมจีนโบราณ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มหลักทางศาสนาและลัทธิ และ 9 กลุ่มอาชีพ ประกอบด้วย 3 ลัทธิ ได้แก่ ศาสนาพุทธ ลัทธิขงจื้อ และลัทธิเต๋า ส่วน 9 กลุ่มอาชีพแบ่งย่อยออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ประกอบด้วย เทพเซียน จักรพรรดิ ขุนนาง ตัมสุรา โรงรับจำนำ พ่อค้า เจ้าของที่ดิน และชาวนา ระดับกลางประกอบด้วย บัณฑิต แพทย์ หมอดูฮวงจุ้ย หมอดูทำนายโชคชะตา จิตรกร หมอดูลักษณะนรลักษณ์ ปัญญาชน พระภิกษุและนักพรต ระดับล่างประกอบด้วย หมอผี คณิกา ม้าทรง ยามรักษาการณ์ ช่างตัดผม นักดนตรี นักแสดงปาตี กระยาจก และคนขายน้ำตาลปลา

เป็นไปได้หรือไม่ที่หนึ่งหนึ่งจะสนใจเจ้าตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว...”

เผยจี้รู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง “เงียบ”

แต่เงียบไม่สนใจเขา กลับหัวเราะเบาๆ เหมือนบิดาผู้เฒ่าอายุแปดสิบที่ในที่สุดก็ได้เห็นบุตรสาวออกเรือน “อย่าอายไปเลย พวกเราพูดเรื่องจริงกันทั้งนั้น”

“ศิษย์น้องเล็กเก่งจริง ๆ!”

เงียบนี่ตาเป็นประกาย ก่อนจะกล่าวประโยคที่ทำเอาทุกคนอึ้งไปตามกัน “ศิษย์น้องเล็ก ช่วยชีวิตคนดีกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้นเสียอีก! เจ้าคงไม่รู้ว่าตอนเด็กๆ ตัวข้าผู้เป็นศิษย์พี่หญิงของเจ้าเคยล้มจนหัวกระแตกพื้น สมองครึ่งหนึ่งจึงหยุดการเจริญเติบโต ตอนนั้นสมองเล็กๆ ของข้าไม่มีทางรับมือกับภูเขาดำรากับทะเลโจทย์ได้แล้ว มิสู้...”

นางยังพูดยืดยาว รอยยิ้มบนใบหน้ากลิ้งขึ้น “มิสู้เจ้าปลอมเป็นสตรีไปตอบโจทย์แทนข้าเถิด! ศิษย์น้องเล็กรูปโฉมงดงามปานมัจฉาจุมวารี ปักษีตกนก จันทราลบโฉมสุตา มวลผกาละอายนางย่อมสามารถตบตาตาแก่พวกนั้นได้แน่นอน!”

เฮ้อจื่อโจวกำลังดื่มน้ำอยู่ ได้ยินเพียงครึ่งประโยคถึงกับพ่นน้ำออกจากปาก และเมื่อเงียบพูดจบ เขาก็ล่ำลักน้ำออกมาจนไถ่ไม่หยุด

หนึ่งหนึ่งส่งสายตาเห็นใจไปให้เขา ขณะกำลังจะเอ่ยอะไรบางอย่าง เธอก็ได้ยินเงียบร้องขึ้นว่า “พวกเรามาถึงแล้ว!”

เมื่อหนึ่งหนึ่งเงยหน้าขึ้น ก็เห็นทะเลสาบกว้างใหญ่ไพศาลปรากฏอยู่ตรงหน้า

ทะเลสาบแห่งนี้มีชื่อว่า ทุบเหวสวรรค์ กล่าวกันว่า แม้จะขี่กระบี่เหาะขึ้นไปบนท้องฟ้า แต่เมื่อก้มหน้าลงมองก็จะเห็นเงาของทะเลสาบแห่งนี้ ทะเลสาบกว้างใหญ่และใสสะอาด หากมองจาก

ระยะไกลในเวลากลางวัน จะเหมือนรอยแยกลึกที่ฝังตัวอยู่ตรงเส้นขอบฟ้า

รอบตัวคลื่นลมสงบนิ่ง ผิวน้ำทะเลสาบแทบไร้ระลอกคลื่นราวคันฉ่องกลมขนาดใหญ่ เมื่อแสงอาทิตย์ตกกระทบลงบนผิวน้ำก็แตกกระจายเป็นประกายแสงสีขาวยเงิน คล้ายภูตน้ำตัวน้อยว่ายวนไปมาอย่างอิสระไปทั่ว

แค่เพียงได้เห็นภาพตรงหน้า ก็ไม่มีทางจินตนาการได้เลยว่าได้ผืนน้ำที่สงบนิ่งนี้ จะซ่อนคลื่นใต้น้ำอันเชี่ยวกรากและเมืองโบราณที่เต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ

เจิ้งเวยฉีในฐานะศิษย์พี่หญิงใหญ่ที่อาวุโสสุด รับหน้าที่สั่งการ “ร้ายกาจหาเหวคน้ำเกิด พวกเราจะลงน้ำไปพร้อมกัน”

ทุกคนจึงปฏิบัติตาม หนึ่งหญิงยังคงสีหน้าไม่เปลี่ยน จิตใจใสกระจ่างดูจก้นฉ่อง

เธอเคยอ่านนิยายต้นฉบับมาแล้ว ย่อมรู้ว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นใต้น้ำ

เจิ้งเวยฉีหายถูกเกินครึ่งว่ามีปีศาจอยู่ใต้น้ำ ทว่ามันไม่ได้มีแค่ตนเดียว แต่มีเป็นฝูง

เมืองเจียหลานเคยเป็นสถานที่ชุมนุมของเผ่าปีศาจมาก่อน แต่เมื่อเผชิญกับน้ำท่วมรุนแรงฉับพลัน สิ่งที่ปกป้องเมืองเอาไว้ได้ ก็คือการที่เจ้าเมืองหนุ่มในตอนนั้นทุ่มพลังบำเพ็ญตะบะทั้งหมด และใช้พลังวิญญาณสร้างปราการป้องกันทั้งเมืองเอาไว้

หลังจากนั้นเขาก็หมดแรงและหมดสติไปเพราะฝืนใช้พลังเกินขีดจำกัด ผลกระทบจากพลังวิญญาณในครั้งนั้น ทำให้เหล่าปีศาจในเมืองตกอยู่ในภาวะหลับใหล กระทั่งหลายปีให้หลัง พวกมันจึงเริ่ม

ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง และพยายามคิดหาวิธีปลุกเจ้าเมืองให้ฟื้นขึ้นมา

ส่วนวิธีการนั้น ย่อมเป็นการช่วงชิงจิตวิญญาณของมนุษย์
ในเมืองมาเป็นเครื่องสังเวย เพื่อหล่อเลี้ยงพลังวิญญาณให้เติบโต

การสำรวจเมืองโบราณของเผ่าปีศาจ และยับยั้งการแย่งชิงจิต
วิญญาณพิสุทธิ์ ดูคล้ายจะเป็นภารกิจธรรมดา ไม่ได้ยากเย็นอะไร
เท่าที่หนึ่งหวังรู้ว่าการภารกิจครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย

เมื่อร้ายกาจคาถาแหวนน้ำเสร็จ พวกเธอทั้งสี่คนก็ลงไปในทะเลสาบ
หุบเหวสวรรค์

คาถาแหวนน้ำจะสร้างฟองอากาศใสล้อมรอบร่างผู้บำเพ็ญเพียรไว้
ทำให้เสื้อผ้าไม่เปียกน้ำ และยังสามารถหายใจได้สะดวก

ทัศนียภาพใต้น้ำเป็นสีฟ้าครามใสสะอาด คลื่นน้ำและฝูงปลา
ว่ายเวียนอยู่ใกล้ตัว แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาเป็นสาย มีลมพัด
อยู่เหนือผิวน้ำ รอบข้างเงียบสงบ ส่วนใต้ผาทำคือห้วงน้ำมืดสนิท
ราวกับดวงตาของอสูรร้ายซ่อนเร้นอยู่ในความมืด

ทันใดนั้น เจิ้งเวย์ฉีก็ส่งเสียงผ่านจิตดังขึ้นข้างหู ทว่าน้ำเสียง
ของนางไม่สงบนิ่งเหมือนเมื่อครู่ เพราะตอนนี้กลับเต็มไปด้วยความ
ตื่นตระหนกและลนลาน “ແ່แล้ว ก้นทะเลสาบนั้นใช้น้ำหรือไม่!”

ภาพตรงหน้าไม่อาจเรียกว่างดงาม หนึ่งหนึ่งทำได้เพียงก้มหน้าลง
มองผาดหนึ่งด้วยความหวั่นใจ

ราวกับอสูรร้ายใต้ผาทำที่หลับใหลมานาน บัดนี้ทนไม่ไหว
จนต้องลืมตาขึ้นอย่างหิวกระหาย วงแหวนสีขาวจากฟองน้ำก่อตัวขึ้น
ซ้อนกันเป็นชั้นๆ กำลังพุ่งเข้ามาหาพวกเธออย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

เสียงคำรามต่ำๆ ดังกึกก้องข้างหู หนึ่งหนึ่งกำกระบี่ชิงเงิน
ตรงเอาไว้แน่น

ภารกิจครั้งนี้ไม่มีทางง่าย เพราะเพิ่งแค่เริ่ม พวกเธอก็ถูกน้ำวน บังคับให้ต้องแยกออกจากกัน ทำให้ต้องอาศัยพลังกำลังของตนเอง เผชิญหน้ากับจิตสังหารที่มีอยู่ทั่วทั้งเมือง

แต่โชคดีที่มีพลังวิญญาณคุ้มกายกับมีคาถาแหวนน้ำช่วยชีวิตไว้ หินหนึ่งจึงไม่จมน้ำตายหรือถูกคลื่นยักษ์ซัดจนหมดสติ

แม่น้ำวนจะพัดพาคลื่นน้ำมากมายถาโถมเข้าใส่ แต่กลับกลายเป็นแรงส่งช่วยเร่งให้เธอไปถึงกันทะเลสาบได้เร็วยิ่งขึ้น เพียงไม่นาน หินหนึ่งก็มาถึงปราการขนาดใหญ่ที่ครอบอยู่เหนือเมือง

แนวค่ายกลนี้ยังมีคาถาเวทพรางตาอีกชั้นหนึ่ง หากมองจาก ภายในน้ำจะไม่มีทางเห็นเงาของเมืองเจียหลานแม้แต่หยดเดียว ต้องเข้าไป ใกล้แนวปราการด้วยตนเอง จึงจะสามารถเห็นภาพของเมืองโบราณ ที่ซ่อนเร้นอยู่ในทะเลสาบได้

เมื่อทะลุปราการเข้าไป ฟองอากาศที่ล้อมรอบร่างเธอก็แตกสลาย ทันที ในเวลาเดียวกัน เมืองเจียหลานที่หลับใหลมานานหลายร้อยปี ก็เผยโฉมอันลึกลับออกมาช้าๆ

ลึกลงมาได้ทะเลสาบที่แสงอาทิตย์ส่องไม่ถึง แนวปราการ ดูราวกับรับหน้าที่แทนแสงอาทิตย์ แผ่ประกายขาวนวลสดใสออกมา ใต้น้ำลอยฟุ้งอยู่รอบๆ แสงสะท้อนระยิบระยับ เมื่อมองทะลุปราการน้ำ เข้าไป ก็เห็นภาพถนนและบ้านเรือนตั้งแต่เศษแก้วสีมรกตแตกกระจาย นับไม่ถ้วน เลื่อนรางคล้ายความฝัน จนยากจะเชื่อว่าเป็นความจริง

ในเมืองโบราณเรียงรายไปด้วยอาคารสูง โคมนิรันดร์เปล่งแสง ระยิบระยับราวกับห้วงดวงดาว แสงน้ำสะท้อนเป็นประกายบนชั้นบันได สีฟ้า หลังคากระเบื้องสีฟ้าครามตัดกับกำแพงขาวสะอาด ต้นไม้

สองข้างทางหยุดการเจริญเติบโตไปนานแล้ว เหลือเพียงกิ่งไม้แห้งเหี่ยว
จนคงอ เงามืดสีดำสนิททอดลงบนกำแพง ทำให้หนึ่งหนึ่งนึกถึงข้อนี้
บิดเบี้ยวของอสูรร้ายที่กำลังกางกรงเล็บออกมา

แนวค่ายกลช่วยลดแรงกระแทกอยู่บ้าง หนึ่งหนึ่งจึงค่อยๆ
ร่อนตัวลง ปลายเท้าแตะพื้นปราศจากเสียง

ในนิยายต้นฉบับบรรยายถึงประสบการณ์ของตัวเอกอย่างเผยจี้
แต่ไม่ได้กล่าวถึงตัวละครอื่น เธอจึงต้องระแวงระวังอันตรายที่แอบ
ซ่อนอยู่ พลังแห่งน้ำขึ้นขึ้นซึมทิวทัศน์ของเมืองเจียหลานด้วยความ
ประหลาดใจ

ทุกสิ่งยังคงสภาพเหมือนเมื่อสามร้อยปีก่อน รอบด้านไร้เงาผู้คน
ราวเมืองผีที่ไม่เคยมีผู้ใดย่างกรายเข้ามา

หนึ่งหนึ่งกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความระแวงระวัง ทันใดนั้น
เธอก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนขอความช่วยเหลือดังแว่วมาว่า “ช่วยด้วย
เจ้าค่ะ! คุณชาย!”

คุณชาย?

เสียงนั้นไม่ได้เรียกเธอ เป็นไปได้มากกว่าจะเรียกหนึ่งในบุรุษ
สองคนที่มาพร้อมกับเธอ แต่เผยจี้ไม่น่าจะได้เจอกับนางในช่วงแรก
คนผู้นั้นคงเป็น...

หัวใจของหนึ่งหนึ่งสั่นไหวระหว่างเดินตามหาเสียงของสตรีผู้นั้น
ก่อนจะเห็นเงาร่างอันคุ้นตาของเธอจื่อใจอยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าว

เขาดูเหมือนจะถูกดึงดูดไปกับภาพตรงหน้า แวต่ายงัดเต็มไป
ด้วยความตกตะลึง บริเวณใกล้ๆ กับเขามีชายหญิงสองคนที่พวกเข
ไม่เคยพบมาก่อน

สตรีผู้ร้องขอความช่วยเหลือหน้าตางดงามเย้ายวน กำลังถูก

ชายคนหนึ่งจับเป็นตัวประกัน มีมิดเล็มเล็กจ่ออยู่ตรงลำคอ หญิงสาวร้องไห้สะอึกสะอื้นจนใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตา ท่าทางดูน่าเวทนาสงสารยิ่งนัก

นางร้องเรียกทั้งน้ำตา “คุณชายเจ้าคะ ช่วยข้าด้วย!”

บุรุษวัยกลางคนที่อยู่ข้างหลังนางหน้าตาดูร้าย ดวงตาทั้งสองข้างไร้ประกายราวกับศิลาสีดำขื่นแล้ว

เขาเคลื่อนไหวอย่างเก้ๆ กังๆ ดูเหมือนจะเหลือสติอยู่เพียงน้อยนิด พุดจาไม่ค่อยรู้เรื่อง ฟังแทบไม่ออกว่าเขาพูดว่าอะไร “อย่า...เข้ามานะ! หาไม่เข้า...ข้าจะสังหารนาง!”

ภาพนี้ทำให้หนึ่งหนึ่งนึกถึงผู้คนในเมืองที่ถูกดุคกลืนวิญญาณจนสติเลอะเลือน เต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น พร้อมจะทำร้ายทุกคนที่เข้าใกล้ เพียงแต่...

เฮ้อจ้อใจวาดดูเหมือนจะไม่เคยพบเจอสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน เขาจึงพยายามทำตามบทของนักเจรจาต่อรองแบบที่เคยเห็นในซีรีส์ พยายามพูดเกลี้ยกล่อมดีๆ ว่า “ใจเย็นก่อนพี่ชาย! คิดถึงพ่อแก่แม่เฒ่าที่บ้านของเจ้าไว้ หากเจ้าทำเรื่องโง่เขลาอะไรลงไป พวกเขา...”

เฮ้อจ้อใจวาดยังไม่ทันจบ เขาก็ได้ยินเสียงใครบางคนส่งเสียงผ่านจิตมาข้างหูว่า “อย่าเชื่อพวกเขา ของปลอม”

ชายหนุ่มหันขวับด้วยความตกใจ ก่อนเห็นหนึ่งหนึ่งยืนอยู่ เธอสวมชุดกระโปรงยาวสีขาวนวลดูจางแสงจันทร์ กระบี่ซึ่งเห็นตรงเอวเปล่งแสงเรืองรอง แสงนวลจากปราการคล้ายแสงดาวและแสงจันทร์สะท้อนผ่านคลื่นน้ำ ตกกระทบลงบนใบหน้างดงามของหญิงสาว

“ฉันไม่รู้ลึกถึงพลังวิญญาณบนร่างของสตรีนางนั้น น่าจะไม่ใช่ม้าป่าเพ็ญเพียร และถ้าไม่ใช่ผู้บำเพ็ญ ก็ไม่น่าจะใช้คาถาแหวนน้ำได้”

อีกทั้งเรือนผมและชุดของนางสะอาดสะอ้านเหมือนใหม่ ไม่เพียงไม่มีคราบน้ำ แต่ยังสะอาดเหมือนเพิ่งสวมใส่มาไม่นาน ไม่เหมือนคนที่กำลังดินรนอยู่ในน้ำมาก่อน

“ในนิยายต้นฉบับก็พูดถึงกลวงนี้ไว้เช่นกัน”

หนึ่งหนิงเอ่ยต่อ “หากเหล่าปีศาจในเมืองนี้รู้ว่ามีผู้บำเพ็ญเพียรหลบเข้ามา พวกมันจะไม่กล้าเผชิญหน้าตรงๆ เนื่องจากพลังไม่พอ จึงแปลงกายเป็นมนุษย์ไร้ทางสู้ แฝงตัวเข้าหากลุ่มตัวเอกเพื่อคอยลอบวางยาและแทงข้างหลังอยู่เรื่อยๆ...ส่วนคนที่ถูกแทงข้างหลังคือฉันเอง”

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ หนึ่งหนิงก็อดสบตาในใจไม่ได้

เธอต้องลำบากลำบากขนาดนี้เพื่อเป็นตัวประกอบในนิยาย เรื่องการเสียสละของตัวประกอบ X นี่ไม่ได้เป็นการพูดเกินจริง เพราะมันทั้งเลวร้ายและโหดร้ายสุดๆ

หนึ่งหนิงกล่าวไม่ผิด เพราะชายหญิงคู่นี้คือปีศาจแห่งเมืองเจียหลานที่เพิ่งตื่นขึ้นมาได้ไม่นาน และกำลังพยายามเต็มที่กับบทบาทนักแสดง

สตรีชื่อเมิ่งเจียฉี เป็นทายาทเผ่าจิ้งจอก ส่วนบุรุษชื่อฉินชวน แม้รูปร่างล่ำสันบึกบึน แต่แท้จริงเป็นกระต่าย

เมื่อรู้ว่ามีผู้บำเพ็ญเพียรผ่านปรกาการเข้ามา บรรดาผู้อาวุโสในเมืองที่ปกติจะมีนิสัยอวดดี ก็แสดงอาการลนลานขึ้นมาทันที หลังจากปรึกษากันอยู่ครู่หนึ่ง จึงตัดสินใจส่งทั้งสองคนปลอมตัวเป็นมนุษย์ เพื่อทำหน้าที่เป็นสายลับ

และวิธีนี้มน้าวใจผู้คนได้ดีที่สุดก็คือ ‘แผนวิบุรุษช่วยหญิงงาม’ ฉากน่าเน่ที่แม้จะเก่า แต่ก็ยังได้ผล

จินชานเมื่อเห็นหนังสือก็รู้สึกถึงภัยคุกคามทันที ความกดดันในดวงตาดึงดูดเข้า เขาตะโกนเสียงแหบออกมาว่า “อย่าเข้ามานะ! หาไม่เข้า...”

แต่พุดมาถึงตรงนี้ คำพูดที่เหลือก็เหมือนติดอยู่ในลำคอ เพราะหญิงสาวในชุดกระโปรงสีขาวที่เพิ่งมาถึงยิ้มน้อยๆ จากนั้นยกมือข้างหนึ่งทำมูทราร้ายกาจ

ทันใดนั้นสายลมกระป๋องก็พุ่งตรงไปยังศีรษะของตัวประกันโดยตรง ทำให้เมิ่งเจียนฉีกตาเหลือกหมดสติไปทันที

“เรียบร้อย”

จินชานได้ยีนนางบอกว่า “คนที่เจ้าจับไว้เป็นตัวประกันถูกฆ่าสังหารทิ้งแล้ว เจ้าไม่มีอะไรให้ต่อรองอีก ยอมแพ้เสียจะดีกว่ากระมัง”

จินชาน “???”

จินชานตกใจมาก ในใจรู้สึกสับสนอย่างรุนแรง

เพื่อมิให้โดนข่มขู่ ถึงกับลงมือกำจัดคนที่ตนเป็นภัยคุกคาม นี่เป็นพฤติกรรมของฝ่ายธรรมะจริงหรือ ไม่น่ากระมัง จะเป็นไปได้
อย่างไร

ผู้ใดกล่าวว่ามิคุณธรรมสูงส่ง ผู้ใดกล่าวว่าจะเป็นวีรบุรุษช่วยหญิงงาม ทว่ากำจัดหญิงงามทั้งเช่นนี้ เจ้ามีปัญหาทางจิตใจหรืออย่างไร!

เมิ่งเจียนในอ้อมแขนหมดสติล้มพับไป หัวใจของจินชานก็ร่วงตามร่างนุ่มนิ่มไปด้วย

คนกลุ่มนี้ไม่ปกติแน่ๆ เขาไม่กล้าจินตนาการเลยว่า หากตนเองตกอยู่ในเงื้อมมือของสตรีนางนั้น จะมีจุดจบเช่นไร

จินชานผู้ถูกมอบหมายให้เป็นตัวร้าย แต่โชคยังดีที่รอดชีวิตมาได้ จึงรีบฉวยโอกาสแผ่นหนิทันที

เขากลายร่างเป็นกระต่ายสีขาวบริสุทธิ์ตัวโต หันหลังวิ่งหนี
แต่น่าเสียดายที่ขาสั้น จึงถูกเหอจื่อโจวคว้าหูไว้ได้ทัน “เจ้าตัวเล็ก
คิดใช้แผนสายลับหรือ”

บัดซบ ที่ทั้งสองคนนี้ก็มองออกตั้งแต่แรก

กระต่ายยักษ์ตัวสีขาวดั้นพรวดแล้วยี้มแหย่ๆ น้ำเสียงที่เปล่ง
ออกมาเป็นเสียงหัวเราะของบุรุษวัยกลางคน “ทั้งหมดเป็นเรื่องเข้าใจผิด
ที่จริงแล้วข้าไม่ได้มาทำร้ายพวกเจ้า แค่ตั้งใจมาเข้าร่วมต่างหาก ฮ่าๆ”

หนิงหนิงไม่พูดพรั่นท่าเพลง เข้าเรื่องทันที “ท่านลุง พวกท่าน
ยังมีแผนอะไรอีก ท่านเจ้าเมืองกับผู้บังคับบัญชาอยู่ที่ใด”

กระต่ายเอียงศีรษะ ตัวสั้นเทา คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะไม่ซักถาม
ต่อ แต่กลับจับจ้องไปยังเหอจื่อโจวอย่างเฉยเมย ก่อนจะชี้ไปที่ร่าง
สีขาวอวบอ้วนของมันพลงยี้มแหย่ๆ “ข้าตายไปเลย เจ้าเนื้อ
กระต่าย”

“อย่างนะ อ่ะๆ!” กระต่ายดั้นพรวด “ข้าอายุตั้งหลายร้อยปี
เนื้อแห่งหมดแล้ว ไม่อร่อยหรอก”

“แห่งจนเป็นเนื้อตากแห้ง!” หนิงหนิงตาเป็นประกาย “ถือว่า
เป็นเรื่องดี!”

ฉินชวน “...”

ตั้งแต่เห็นกับตาว่าหญิงสาวผู้นี้กำลังมือกับคนที่เขาจับเป็น
ตัวประกัน ฉินชวนก็ไม่สงสัยอีกต่อไป นางทำได้ทุกอย่างจริงๆ

จากนั้นเสียงห่มของชายวัยกลางคนก็ดังขึ้นอีกครั้งว่า “ท่าน
ผู้อาวุโสกับท่านเจ้าเมืองน้อยอยู่ที่จวนเจ้าเมือง เดินไปทางทิศตะวันตก
ก็ถึง ส่วนเรื่องแผนอื่น ข้าไม่รู้จริงๆ กระต่ายอย่างข้าน่ารักถึงเพียงนี้
เหตุใดจึงต้องกินกระต่ายด้วย ขอร้องลະพี่ชายพี่สาว ปล่อยข้าไป

สักครั้งเถิด ขอขอบคุณฯ”

หนึ่งหญิงรูปท้วมกระต่ายอย่างพอใจ “เด็กดี”

เธอหยิบถุงเก็บของออกมาและจับกระต่ายยัดใส่เข้าไปอย่างไม่ลังเล

“ถ้าปล่อยไป มันจะต้องรีบไปแจ้งข่าวแน่นอน”

หนึ่งหญิงเอ่ย “ในนิยายต้นฉบับไม่ได้บรรยายรายละเอียดของภารกิจนี้มากนัก ฉันไม่แน่ใจว่าจะมีอันตรายที่คาดไม่ถึงรออยู่รึเปล่า เอาเป็นว่าพวกเราตามน้ำไปก่อนก็แล้วกัน”

เฮ่อจื่อโจวผงกศีรษะ ก่อนจะชี้ไปที่สตรีแปลกหน้าที่นอนสลบอยู่ข้างๆ “แล้วนางล่ะ”

ในฐานะผู้บำเพ็ญกระบี่ เขาย่อมรู้ดีว่าหนึ่งหญิงไม่ได้ลงมือถึงตาย แต่ทำให้อีกฝ่ายสลบไปเท่านั้น

“ย่อมต้องเก็บตัวไว้ใช้งาน หากเกิดอันตรายขึ้นภายหลัง เราอาจต้องพึ่งพาคนในเมืองนี้ช่วยเหลือ” หนึ่งหญิงพูดพลางย่อตัวลงไปจุ่มหน้าผากของอีกฝ่ายแรงๆ

หญิงสาวลืมตาขึ้นทันทีด้วยความหวาดกลัวและไม่อยากเชื่อ

“ตื่นแล้วหรือ”

แม่มาน้อยในชุดกระโปรงขาวข้างกายยิ้มอย่างไร้พิษภัย “พี่สาวไม่ต้องกลัว พวกเราสองคนจัดการคนชั่วเรียบร้อยแล้ว ข้ามีนามว่าหนึ่งหญิง ส่วนท่านนี้คือเฮ่อจื่อโจว พวกเราเป็นศิษย์สำนักกระบี่เสวียนชวี มาที่นี่เพื่อปราบปีศาจโดยเฉพาะ”

ครั้นเห็นใบหน้านาง เมิ่งเจียจี้ก็สิ้นสะท้านอยู่ในใจ และเมื่อได้ยินว่าคนร้ายถูกกำจัด หัวใจของหญิงสาวก็ยิ่งสั่นไหวแรงขึ้น ราวกับมองเห็นชะตากรรมของตนเองที่รออยู่เบื้องหน้า

“เมิ่งเจียจี้”

นางพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้สั่น และฝืนยิ้มออกมา “ข้าแค่มาซักผ้าที่ริมทะเลสาบ จู่ๆ ชายผู้นั้นก็โผล่มาพยายามทำร้ายข้า ข้าไม่มีทางเลือกจึงกระโดดลงทะเลสาบ คิดไม่ถึงว่าจะมาโผล่ที่นี่...ต้องขอบคุณท่านทั้งสองมากที่ช่วยเหลือ ไม่ทราบว่าศพของคนร้าย...”

เฮ่อจื่อโจวกับหนิงหนิงแอบแลกเปลี่ยนสายตากันแวบหนึ่ง

เฮ่อจื่อโจวมีปฏิกิริยาตอบสนองฉับไว ยิ้มรับทันที “พวกเรา รู้สึกว่าเขาไม่น่าจะเป็นคนธรรมดา อาจถูกพิษหรือถูกคาถาบางอย่าง พวกเราเลยผ่าท้องเขาเพื่อตรวจสอบดูสภาพภายในว่ามีอะไรผิดปกติหรือไม่ ภาพตอนนั้นอาจเลือนตลบไปบ้าง แต่พวกเราจัดการเรียบร้อยแล้ว”

เมิ่งเจียจี้ได้ยืนแทบหัวใจวาย แต่ฝืนใจกล่าวออกมา “เช่นนั้นท่านทั้งสองตรวจพบสิ่งใดหรือเจ้าคะ”

บรรยาการเงียบลงไปชั่วครู่ จากนั้นเฮ่อจื่อโจวก็เกาศีรษะแล้วแลบลิ้น ทำทางซุกซนหกส่วน เชนอายสี่ส่วน ปลายหางเสียงสูงขึ้น พร้อมด้วยรอยยิ้มอย่างเก๋ไก๋ “โอ้เอ๊ย”

แคร์รอยยิ้มนี้ เมิ่งเจียจี้ก็รู้ทันทีว่าไม่ชอบมาพากล รวากับมีปลาหมึกยักษ์มาเกาะติดอยู่ที่ดวงตา ทำให้นางทั้งหวาดผวาและสะอิดสะเอียน

เสียงของเฮ่อจื่อโจวหยุดเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนดังขึ้นอีกครั้ง ทุกถ้อยคำล้วนจงใจตอกย่ำลงบนแก้วหูของเมิ่งเจียจี้อย่างแม่นยำ

เมิ่งเจียจี้ได้ยืนชายหนุ่มเอ่ยว่า “ช่างบังเอิญเหลือเกิน ท่านต้องคิดไม่ถึงว่าสาเหตุการตายของเขาคือถูกผ่าท้อง”

ช่าง...บังเอิญ...เหลือเกิน

ตาย...เพราะ...ผ่า...ท้อง

เมิ่งเจียฉี ให้ตายเถอะ!!!

จินชวน เจ้าช่างน่าสงสารนัก!!! เจ้าคนสารเลวผู้นี้ยังมีหน้ามา
แลบลิ้นบ้าๆอีก! บังเอิญๆๆ บังเอิญบ้านเจ้าสิ!

เหตุใดถึงหน้าหนาถึงเพียงนี้ พุดจาพรรค์นี้ออกมาได้ทั้งที่
ไม่เปลี่ยนสีหน้า!

เจ้ามันมิใช่มนุษย์ พวกสำนักกระบี่เสวียนชวี่มิใช่มนุษย์!!!

สติของนางเลื่อนลอย ราวกับตัวตนในฐานะปีศาจของตน
พังทลายลง ในฐานะปีศาจสายเลือดบริสุทธิ์ เมิ่งเจียฉีเติบโตมากับ
คำขู่สารพัด และเคยพบเห็นผู้คนร้ายกาจมานับไม่ถ้วน ทว่ามีเพียง
บุรุษที่แลบลิ้นแล้วยังมียุตรงหน้าผู้นั้นเท่านั้น ที่ทำให้นางรับรู้ได้ว่าสิ่งใด
เรียกว่าความน่าสะพรึงกลัวเป็นครั้งแรก

คนผู้นี้ไม่ปกติจริง ๆ อีกทั้งยังมีหนึ่งหนึ่งที่พอเจอนักก็จัดการ
ตัวประกันทันที จิตใจของนางช่างโหดเหี้ยมโดยแท้

เมิ่งเจียฉีพยายามหายใจเข้าลึกๆ แขนงหน้าขึ้นสูงมองฟ้า
ไม่ยอมให้หยดน้ำตาไหลออกมาจากดวงตาแดงก่ำของนาง

จินชวนด่วนจากไปมิใช่เรื่องเลวร้ายที่สุด เพราะเรื่องเลวร้าย
ที่สุดคือนางยังต้องอยู่ข้างกายคนกลุ่มนี้เพื่อทำหน้าที่สายลับต่อไป

ผู้ใดจะรู้ว่าพวกเขายังมีพฤติกรรมเลวร้ายไร้คุณธรรมอันใดอีก
หากพวกเขารู้ตัวตนของนาง สิ่งที่รอนางอยู่อาจจะน่ากลัวยิ่งกว่าการ
ถูกฆ่าทั้งเป็น

สิ่งใดเรียกว่าอยู่ผู้มีสุตตาย สิ่งนี้เรียกว่าอยู่ผู้มีสุตตาย!

“เหตุใดแม่นางเมิ่งถึงร้องไห้ตกใจจนเสียชีวิตแล้ว”

หนึ่งหนึ่งเหลือบมองรอยแดงที่ใต้ตาของนาง ก่อนจะกล่าวปลอบ
อย่างจริงจังว่า “ไม่ต้องกลัวเจ้าค่ะ ข้าจะอยู่ข้างกายท่านตลอดเวลา

คนของสำนักกระบี่เสวียนชวียึดมั่นในคุณธรรม โดยเฉพาะศิษย์พี่เฮ้อ
ที่อยู่ข้างกายข้า จิตใจของเขาบริสุทธิ์เหมือนกระดาดขาว ผู้คนต่าง
มอบสมญาให้เขาว่า กระดาดเฮ้อ”

เมิ่งเจียฉี หึๆ

ช่างบริสุทธิ์จริงๆ ไม่เสแสร้งแม้แต่น้อย

เห็นรอยแดงเหมือนรอยครอบแก้วบนหน้าผากของข้าหรือไม่
ข้าต้องขอขอบคุณท่านจริงๆ

ทดลองอ่าน